

MELDURIN

Las lestur sum smágenta

– Tað eru tær føroysku kvinnurnar, sum hava lært børnini upp og lagt trúnnu niður í okkum, og tað er ikki av ongum, at vit syngja um, »tá omma meg tók á sítt knæ og lærði meg har fyrstu bøn, ið eg bað«, sigur komandi sóknarpresturin í Vestmanna, Marjun í Kálvalíð, sum vaks upp saman við ommuni, abbanum og langabbanum, og tí frá barni av er von við, at lestur var lisin sunnudag

Hilmar Jan Hansen

Sunnudagurin 15. september verður ein serligur dagur í lívinum hjá 53 ára gomlu Marjun í Kálvalíð í Miðvági, tí tá verður hon prestvígð í dómkirkjuni í Havn. Og tvær vikur seinni, á mikkjalsmessu, verður aftur ein serligur dagur hjá henni, tí tá verður hon við hámessu í Vestmanna kirkju innsett í tæmastuna sum sóknarprestur í Norðstreymoyar og Vága prestagjöldum.

Samstundis verða hesir dagar eitt slag av eini lidnari ringrás, tí tað longu er langt síðani, at ábendingarnar byrjaðu at fara hendavegin. – Tá eg var smágenta, søgdu tey altíð, at eg snakkaði so nógv, at mátti fara at verða prestur, flennur Marjun.

Mitt í øllum rokanum av lukkuynskjum, vitjanum og føgnum orðum hevur hon valt at sett eina løtu av til eitt prát um hetta nýggja hæddarpunktið í lívi sínum, sum í sínum uppruna meira ítøkiliga kann flytast aftur í 80-íni.

Tá fór hon undir gudfrøðilestur, men helt bara á í hálvannað ár ella so, til hon gavst, tí »tað hendu fleiri ting í lívinum, sum ikki vóru so løtt at handfara,« sum hon málber

seg. Hon valdi at steðga og hálsaði eitt sindur um, tí í staðin fyri gudfrøði, fór hon at lesa til sosialráðgeva, sum hevur verið henni ein góður lærdómur og ein góð barlast.

– Eg vildi gjarna verða prestur, og tað hevur alla tíðina ligið í høvðinum, at eg aftur skuldi fara í gongd við at lesa gudfrøði. Men tað var eisini altíð ein spurningur, um ráð og umstøður og alt tað var til staðar, sum skuldi til, sigur Marjun, sum bleiv skumpað eitt sindur í gongd, tí sonurin Djóni, sum er autistur, onga ansing hevði og hon tí mátti finna upp á okkurt.

– So eg valdi at søkja og fekk játtandi svar, at eg slapp at lesa aftur. Og at tað var tað rætta, fekk eg líka sum staðfest ein dagin, tá telefonin ringdi og eg bleiv spurd, um tað passaði, at eg las gudfrøði. Jú, svaraði eg, og so søgdu tey, at tey høvdu allar bøkurnar til gudfrøðilesturinn liggjandi, og um eg hevði áhuga, skuldi eg bara eiga tær. So har stóð eg við hálvumøðrum flytikassa av bókum, sum eg altso valdi at taka sum eitt ordiliga gott tekin um, at eg var á góðari leið.

Marjun tók so bachelor-

partin sum sjálvlestur, og tá hon skuldi fara niður við soninum, sum skuldi á spesialskúla, gjørdi hon kandidatpartin lidnan eftir einum ári, hóast hann er normeraður til tvey ár.

– Hjá mær var tað eitt val, at eg valdi at studera 100 prosent og fáa alt liðugt upp á eitt ár. Tað eydnaðist, tí eg var liðug í september, og so skundaði eg mær í holt við pastoralseminarii, sum eg bleiv liðug við í desember í fjør, sigur Marjun, ið sostatt kom á mál við lestrinum, hon fór undir í 80-unum og nú bara bíðar eftir formligu góðkenningini frá Mentamálaráðnum, so kann hon av álvara gera seg klára til at fara til arbeiðis.

Kennir seg hepna

Tað var sunnudagin, at kirkjuráðini í Vágum og Norðstreymoy á felags kirkjuráðsfundi innstillaðu Marjuna til kallið í Vestmanna, og síðani hevur telefonin næstan ikki staðið still, umframt at hurðin á Kálvalíðvegi 10 næstan hevur gingið uttan steðg síðani, tí fólk eru komin at heilsa uppá.

– Hóast tíðindini um prestakallið ikki bórast fyrr enn mánadagin, so vistu nøkur longu av tí sunnu-

kvøldið, so longu tá fóru allar heilsanirnar at streyma inn. Tey nærmastu fingi tað at vita, men eisini onnur, sum sóu allar bilarnar uttanfyri og tí fingi eitt ánið um tað, komu at siga tillukku, umframt sjálvandi uppringingar, nógv sms-boð og teldupostar, sigur Marjun.

– Sjálf eri eg ikki á Facebook, men eg havi skilt, at har eru eisini komnar fleiri heilsanir sum viðmerkingar til tíðindini um starvið. Hetta eri eg alt samalt sera takksom fyri, og eg má siga, at eg havi fingið eina øgiliga góða móttøku.

Komandi presturin hevur longu verið og tikið bestikk av prestagarðinum har, so hon kann vita, hvat pláss er fyri møblum, hvussu gardinurnar skulu vera og so framvegis. Tá so alt er klárt, flytur hon inn saman við manninum, Ken Jensen, sum er múrarameistari við egnari fyrirtøku, og 18 ára gamla soninum, Djóna, sum enn býr heima. Harumframt eigur hon trý onnur børn, sum eru flutt heimanífrá, og eru tey 34 ára gamli Jóhan Herlon, 30 ára gamla Julia og 28 ára gamli Harald, sum forrestin býr í Vestmanna.

– Ja, her hendir nógv, skal eg siga tær. Tí oman á tað

heila, so skal eg verða omma í næsta mánaði, sum við einum ommubarni í grannalagnum í Vestmanna óivað fær sítt at síggja til – umframt alt tað nýggja, ið fylgir við kallinum og tilveruni sum sóknarprestur.

Yvirhøvur hevur alt gingið nokk so skjótt fyri seg, tí tá Marjun kom heim í vár, søkti hon embætið í Vestmanna, men mátti so bíða við tolni, tí tað varð tikið aftur í apríl mánaði. Tey, sum høvdu søkt, fingi at vita, at tey kundu lata umsóknina verða liggjandi, um tey høvdu hug til tað, og tað gjørdi Marjun so eisini, so hon var eitt av trimum, ið søktu prestakallið í Vestmanna.

– Eg vildi so øgiliga gjarna sleppa at arbeiða í Føroyum, men kenni meg sera hepna, at eg nú havi fingið eitt prestastarv at røkja, tí tað er altso avmarkað, hvussu nógv stórv eru leys at søkja, tá tú ert prestur. Men alt hevur passað sum fótur í hosu, og eg eri so glað fyri, at tað hevur gingið so væl, og nú gleði eg meg bara til at koma í gongd, sigur komandi vestmannaprestur, ið longu í aðru royndini fekk eitt starv.

– Ja, eg søkti eisini í fjørsummar her vesturi, tá Dávid Johannesen fór frá fyrri aldur,

sjálvt um eg tá bara var um at vera liðug. Tá vóru sjei umsóknir, so móguleikarnir vóru kanska ikki so góðir, men eg vildi so royna tað. Og tá Inga hevði fingið tað starvið, segði eg við hana, at so mátti eg bara fara at søkja hennara, tá tað varð lýst leyst.

Brúk fyri øllum

Inga Poulsen Dam, sum er sóknarprestur í Vága prestagjaldi, og Marjun í Kálvalíð hava kenst alt lívið. Tær eru javngamlar og hava fingið í flokki saman, spælt saman, eru vaksnar upp saman og koma nógv saman enn, so tað er einki at siga til, at Marjun hevur brúkt vinkonuna eitt sindur til ta sparring, ið má til, tá ein drúgvur gudfrøðilestur skal fáast frá hondini, og eisini hevur hon fingið góða hjálp frá Dávid Johannesen.

– Tey bæði hava verið mær til góða hjálp, og so má eg siga, at tað gleði mitt kvinnupolitiska hjarta, at nú verður tað eitt sindur serligt hjá okkum vesturi í Vágum, tí í hesum prestagjaldinum er hálvurannar prestur, og tað verða tvær kvinnur, sum røkja hetta kallið, sigur Marjun, ið heldur tað vera so sjálvsagt, at brúk er fyri

